

Александар Марић

У ИГРИ СВЕТЛА И ВЕЧНОГ ЖИВОТА

СОЛЖЕЊИЦИН, ХАРМОНИКАШ ГЛАСНИК

Николи Пековићу

Има ли народа добрих и народа злих
И партија добрих или партија злих
Истина кроз речи Солжењицинове
Пробија баријере пропаганде и поље бојно
Као поприште заподенутог рата првом
Уобразиљом на место срца позиционира

А ветар прохујао је кроз ребра
Развучене хармонике и врисак
И звиждук сакривен иза завесе
У сенци која опхрвала је позориште
Дечак у телу мушкарца подиже главу
И показује лице променљиво као музика

Док разапиње тело инструмента
Лице се у представу суда преводи
И труби немо и неумољиво
У другој партији постаје анђелско
Које дува у једра бродоломника
Као спас измољен од светог Николе

Па срџба дубоког тона
И расап свих слатких смрти

Голи се живот пробија и дрхти
Пред представом и надахнућем
Којим стварана је поетика таме
Што претходила је првој наредби
Нека буде свейлоси

Буни се тада из крви талас
И тело венчано инструментом
Посакаује и тера сан и несвест
Уводи у зону где нада мре
И струже по дугмадима као
По наметнутој грађи и громови
Свуда по Архипелагу, по Гулагу

А лице хармоникаша узнето
Долази аплауз и човек враћа се
Детињем лицу чистом
Просијалом као у сваког весника
Благовесника извршитеља
По добијеном покајању
Поклоном враћа мач у корице
И осмехује се

ЦРНО-БЕЛИ КАДАР, ИКОНОПИСАЦ, ЦАРСТВА

Милану Ђокићу

Премотавам црно-бели кадар
Скинут са старих трака
У њему се једна младост
Стидљиво осмехује и за трен
Открива унутрашњу лепоту

За то време исти човек
Само деценије старији
Усавршеним покретима уметника
Слика ону исту стидљиву младост
На позлаћеној липовој дасци

Шта је човек па га се опомињеш
А тек царства тешко стицана

Дугим вишебојем векова
У свету који меље све рођене
И тражи позајмицу без остатка
У потрази за мистичним писменима
Која неизговориму реч граде
Генерације засађују међе путева
Знамењима одлазака и наде

А кадрове усхита младог царства
Није имао ко да забележи
Само се памте битке, победе и порази
И књига историје мења наслов
У овековечену књигу братоубиства

Једино црно-бели кадар
Где младост просијава и доброта
Узрокује очекивања да књига живота
Коју држи на крилу намучени и Васкрсли
Састоји се од честица виђене лепоте

До тада танка веверичја длака
По подлози на којој зечја кожа доминира
Оставља траг пигмента
Направљеног од сувих буба из Индије
Који у јединству са човеком векује

У игри светла и вечног живота